

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

MI, KETTEN

Bükköny zászlaja
előtt harmattól ázva
gólyahír remeg.

Hallgatja, hogy a
kétajkú tátogató
vég nélkül hebeg.

Nagy politikus!
Két torokból bömböl, míg
fáknak háncsa hull.

Szegény gólyahír,
csak mi ketten tudjuk azt,
jobb, ha hallgatunk.

EMLÉKEZETES NYÁR

Ilyen nyarunk még nem volt soha:
lobog a bükköny zöld zászlaja.

Cincogó cickány most meglapul,
szelíd akácok háncsa lehull.

Tört vázú lepkék bársonyain
fémes gyászbogár felém kacsint.

És nézi, nézi a kisfiú.
Apu, mondd, mi az, hogy háború?

A LEPKE TITKA

Gyalogbodzán lepke csüng,
csukott szárnyal szendereg.
Csápjaival félkört ír,
hogya miért, ki mondja meg?

LEPKE A HOLD VONZÁSÁBAN

Fényes potroha a hold,
kis szelvénye tündököl.
Lenn a mélyben lepke száll,
mint egy óriás ököl.

A LEPKE HATALMA

A köd vastag indáit
vihar röpte metszi át.
Még csak néhány pillanat,
ellepi az éjszakát.

ESTÉLI LEPKE

Egy tenyérynyi levélen,
csüngőlepke csüng kéken.
Szárnyrojtjai fénylenek.
Kémleli a rőt eget.

PÖFFESZKEDŐ FOLT

Rozsdás ólomlap
az ég, átlátni rajta
egy piciny lyukon.

Vasmacsát dobni
e szem nagyságú lékbe,
és lerántani.

Zuhanjon az ég,
sok árverezett arcot
földbe taposson.

Szemünk tükréből
folyton pöffeszkedő folt
végleg eltűnjön.

HIDEG VAN

Csipkét horgol pörge
ujjával a szél.
Szűrt árnyékban matat
a kis gyászincér

Kankalin ha bókol,
gömbfeje koppan.
Rácsos szárnyú madár
ül a bokorban.

Lágybogár se moccan,
félti életét.
Sziklapadon ragyog
egy fagyott egér.

Ár alakú fűszál
karcol homlokon.
Ősz ez, vagy a tél már?
Hidd el, nem tudom.

FEKETE BETŰK

Diätische Kochkunst

Üdvözlöm, nyájas olvasó.
Nálunk minden a régi.
Ízét veszített konyhasó,
Kenyér is akad némi.

Ígérnek nekünk Ezt meg Azt.
Kínai Nagyebédet.
Azzal, ha nem tetszik a koszt,
A pincér kicserélhet.

Evésben példamutató,
Ki vezet, ó, kölyöknép!
Mire kapsolsz, odább lép.

Bőmondhatnékos a csaló.
Nagy fekete betűit,
Rád taksálja tetűit.

V. M. EGY KISKOCSMÁBAN

Néha rád rontanak az ünnepek.
Öntüzeben nyög a karácsonyfa.
Homlokon csókol a párod fia.
Öröm-ürömöd immár kétszeres.

Anyátlanul leülsz a sámlira.
Egy kicsit még magadhoz lopakodsz.
A múltból minden szépet kipakodsz.
Te lennél alpár tékozló fia?

Magad alá gyúrted az életet.
Ó kerek arcú alkoholisták!
Jóskák, Jánosok és derék Pisták.

Odaadtad már mind a két kezed!
Szabad szerelem. Kovinban kubik.
A hold sápadtan válladra bukik.

V. M. A NYÁRI KONYHÁBAN

Bogárszárny hűti forró homlokát.
Nyakán kövér izzadságcsepp kocog.
Zsíros haján mocorog a homok.
Önmagával vív dölyfös kéztusát.

Egy lavór vízben meglátja arcát.
Mellkasán megőszült, bodor a szőr.
Egy szép napon majd bezárul a kör.
Alant férgekkel folytatja harcát.

Ahogy illik, majd beállsz a sorba.
Értéktelen fémpénz a szemedén.
Tört csapú méh forog az ereszen.

Jó fonott kalács készült a torra.
A Bíró majd biccent, és összegez:
Folytasd, vagy akár újrakezdheted.

V. M. HELYZETJELENTÉSE

Ez a kurva se lent, se fönt levés!
A szomszédnak eleredt az orra.
Vacsoráját fogyasztja a rozsdá.
Az égen sok gőzölgő kis kelés.

Nemsokára üres lesz a korzó,
Amikor majd helyére kerülnek
A dolgok. Engem meg kikerülnek.
Forgok, mint fonál nélkül az orsó.

Valaha mind együtt volt a család.
Az ezredfordulóra ki marad?
Egy kidobott, antik bútordarab.

Külföldre szakadt a sok jó barát.
Magam mellé húzódom az ágyba.
Fejemben az időzített lárma.